

Sygn. akt III AUa 689/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 listopada 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Małgorzata Rokicka - Radoniewicz
Sędziowie:	SA Elżbieta Czaja (spr.) SA Małgorzata Pasek
Protokolant: protokolant sądowy Joanna Malena	

po rozpoznaniu w dniu 5 listopada 2015 r. w Lublinie

sprawy A. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

na skutek apelacji wnioskodawcy A. K.

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 15 maja 2015 r. sygn. akt VII U 2471/12

oddala apelację.

Elżbieta Czaja Małgorzata Rokicka – Radoniewicz Małgorzata Pasek

Sygn. akt III AUa 689/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 20 kwietnia 2012 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił A. K. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, gdyż nie został on uznany za niezdolnego do pracy orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 17 kwietnia 2012 roku.

Odwołanie od decyzji złożył A. K. wnosząc o jej zmianę i przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Powołał się na zły stan zdrowia.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie.

Wyrokiem z dnia 15 maja 2015 roku Sąd Okręgowy oddalił odwołanie.

Podstawą wyroku były następujące ustalenia:

A. K. urodzony (...) ostatnio pracował jako pracownik magazynowy. W dniu 16 lutego 2012 roku złożył wniosek o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy. Lekarz orzecznik ZUS nie uznał A. K. za niezdolnego do pracy. Komisję lekarską ZUS podzieliła ustalenia lekarza orzecznika.

A. K. cierpi na zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa szyjnego i lędźwiowo-krzyżowego, wczesne zmiany zwyrodnieniowe kolan, nadciśnienie tętnicze, niewielką niedomykalność zastawki mitralnej i niewielką niedomykalność zastawki trójdzielnej (nieistotne hemodynamicznie), przewlekłą astmę oskrzelową, przewlekłe naczynioruchowe zapalenie błony śluzowej nosa oraz alergiczne kontaktowe zapalenie skóry. Zmiany zwyrodnieniowe mają przebieg łagodny i nie dają objawów korzeniowych ani ubytkowych. Wnioskodawca wykazuje pełną sprawność czynnościową kończyn górnych przy istniejącym ograniczeniu ruchomości czynnej lewego barku, niewielkie ograniczenie ruchomości w zakresie lewego stawu kolanowego bez upośledzenia funkcji kończyny oraz niewielkiego stopnia ograniczenie ruchomości kręgosłupa w odcinku lędźwiowym. Nadciśnienie przebiega bez istotnych powikłań. Zmiany w sercu nie zaburzą kurczliwości. Ogół schorzeń, na które cierpi wnioskodawca stanowi przeciwwskazanie do wykonywania ciężkiej pracy fizycznej i na wysokości, jednak nie powoduje niezdolności do pracy w charakterze ostatnio wykonywanej przez wnioskodawcę pracy czy też zgodnej z posiadanymi przez niego kwalifikacjami.

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił w oparciu o powołane dowody z dokumentów niekwestionowanych przez strony, które uznał za wiarygodne. Także opinie biegłych należało obdarzyć wiarą w całości. W wydanych w niniejszej sprawie opiniach biegli z dwóch niezależnych zespołów jednoznacznie stwierdzili, że obecny stopień zaawansowania schorzeń, na które cierpi wnioskodawca nie stanowi przeciwwskazania do wykonywania pracy na ostatnio zajmowanym przez wnioskodawcę stanowisku czy też zgodnie z posiadanymi przez niego kwalifikacjami. Zarówno przeprowadzone przez biegłych badania jak i zgromadzona w aktach sprawy dokumentacja medyczna potwierdza te wnioski. Subiektywne odczucia i wyobrażenia wnioskodawcy o występujących dolegliwościach nie stanowią wystarczającej podstawy do zmiany oceny jego stanu zdrowia.

Specyfika oceny dowodu z opinii biegłych wyraża się w tym, że sfera merytoryczna opinii kontrolowana jest przez Sąd, który nie posiada wiadomości specjalnych, w istocie tylko w zakresie zgodności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej. Odwołanie się przez Sąd do tych kryteriów oceny stanowi więc wystarczające i należyte uzasadnienie przyczyn uznania opinii biegłych za przekonujące (wyrok SN z 7 kwietnia 2005 r., II CK 572/04, opubl. w LEX nr 151656). Wnioski środka dowodowego w postaci opinii biegłego mają być jasne, kategoryczne i przekonujące dla Sądu, jako bezstronnego arbitra w sprawie, dlatego gdy opinia biegłego czyni zadość tym wymogom, co pozwala uznać znaczące dla istoty sprawy okoliczności za wyjaśnione, to nie zachodzi potrzeba dopuszczania dowodu z dalszej opinii biegłych (wyrok SN z 21 listopada 1974 r., II CR 638/74, opubl. w OSP 1975/5/108). Wydane w sprawie opinie spełniają te kryteria. Granicę obowiązku prowadzenia przez Sąd postępowania dowodowego wyznacza, podlegająca kontroli instancyjnej, ocena czy dostatecznie wyjaśniono sporne okoliczności sprawy, okoliczność zaś, że opinia biegłych nie ma treści odpowiadającej stronie, zwłaszcza gdy w sprawie wypowiedało się kilku kompetentnych pod względem fachowości biegłych, nie stanowi dostatecznego uzasadnienia dla przeprowadzenia dowodu z kolejnych opinii. Potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony (postanowienie SN z 3 września 2008 r., I UK 91/08, opubl. w LEX nr 785520).

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Odwołanie A. K. nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2013 r. poz. 1440) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

- 1) jest niezdolny do pracy,
- 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,
- 3) niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 i 7 ustawy albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Pojęcie niezdolności do pracy zdefiniowane zostało w art. 12 cytowanej ustawy, który to przepis stanowi, iż niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu.

Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy. Częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Z ustalonego stanu faktycznego wynika, że A. K. nie jest niezdolny do pracy zatem nie spełnia przesłanek do nabycia prawa do renty. Z tego powodu odwołanie podlegało oddaleniu.

Z powyższych względów, na podstawie powołanych przepisów oraz art. 477¹⁴ §1 k.p.c., Sąd orzekł jak w sentencji i odwołanie jako niezasadne oddalił.

Powyższy wyrok został zaskarżony apelacją w całości przez wnioskodawcę.

Jak wynika z treści apelacji skarżący zrzucając błędną ocenę jego stanu zdrowia dokonaną przez biegłych wnosi o zmianę wyroku i przyznanie prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Ustalenia Sądu I instancji i wyprowadzone na ich podstawie wnioski Sąd Apelacyjny w pełni podziela i przyjmuje za własne. Sprawia to, że nie zachodzi potrzeba powtarzania szczegółowych ustaleń faktycznych oraz dokonanej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku interpretacji przepisów prawa mających zastosowanie w sprawie niniejszej. Jeżeli uzasadnienie orzeczenia sądu pierwszej instancji, sporządzone zgodnie z wymaganiami art. 328 § 2 k.p.c., spotyka się z pełną akceptacją sądu drugiej instancji, to wystarczy, że da on temu wyraz w treści uzasadnienia swego orzeczenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 1997 r., II UKN 61/97, publ. OSNAP 1998, Nr 3, poz. 104 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 stycznia 1999 r., I PKN 21/98, publ. OSNAP 2000, Nr 4, poz. 143).

Z treści lakonicznych zarzutów apelacji, wynika, że skarżący nie zgadza się z dokonaną przez biegłych oceną jego stanu zdrowia.

Sąd badając przesłankę niezdolności do pracy wnioskodawcy oparł się na opiniach biegłych sądowych - specjalistów z zakresu schorzeń jakimi dotknięty jest wnioskodawca. Z podzielonych przez Sąd opinii wynika brak niezdolności do pracy.

W wydanych w niniejszej sprawie opiniach biegli z dwóch niezależnych zespołów jednoznacznie stwierdzili, że obecny stopień zaawansowania schorzeń, na które cierpi wnioskodawca nie stanowi przeciwwskazania do wykonywania pracy na ostatnio zajmowanym przez wnioskodawcę stanowisku czy też zgodnie z posiadanymi przez niego kwalifikacjami.

Opinie były przez biegłych uzupełniane . Jednoznaczne stanowisko w zakresie braku niezdolności do pracy zajęła też biegła z zakresu medycynę pracy.

W toku procesu wnioskodawca nie przedstawiał zarzutów merytorycznych do opinii, zmierzających do zakwestionowania jej wartości. Sąd Okręgowy po przeprowadzeniu dowodu z opinii biegłych , uznał sprawę za dostatecznie wyjaśnioną , a apelacja nie zawiera argumentów pozwalających na jej uwzględnienie.

Mając powyższe na względzie Sąd Apelacyjny orzekł, na podstawie art. 385 k.p.c., jak w sentencji.